

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M.**, bývajúcej v **P.**, zastúpenej JUDr. **J.**, advokátkou so sídlom v **K.**, proti žalovanému **P.** so sídlom v **P.**, IČO: **X.**, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Košice – okolie pod sp. zn. 14 C 34/2002, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 1. októbra 2008 sp. zn. 5 Co 270/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice – okolie rozsudkom z 30. mája 2007 č.k. 14 C 34/2002-176 uložil v lehote troch dní žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyňu nemajetkovú ujmu 200 000 Sk; vo zvyšnej časti žalobu zamietol, účastníkom nepriznal náhradu trov konania a žalovanému uložil povinnosť nahradiť trovy štátu a zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania. Svedkyňi **K.** nepriznal svedočné. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že manžel žalobkyne pracoval u žalovaného ako údržbár, 9. apríla 2001 utrpel pracovný úraz, na následky ktorého 18. apríla 2001 zomrel. Nároky zo zodpovednosti za škodu pri pracovnom úraze boli uspokojené **S.** poisťovňou a Sociálnou poisťovňou, jej predstavenstvo rozhodlo o poskytnutí jednorazového odškodnenia 10 000 Sk pre rodinu nebohého. Prihliadal na závery v znaleckom posudku č. **X. P.**, znalkyne z odboru psychológie a (o.i.) aj na to, že manžel znamenal pre žalobkyňu ako i ich deti dôležitú a nenahraditeľnú osobu, jeho stratou došlo k závažnej životnej zmene, ktorá bola spojená so stresom najvyššej intenzity, jeho smrť predstavovala veľkú stratu, odišiel človek, ktorého mali radi a ktorý im chýba, pociťovali aj

finančnú stratu. Vychádzajúc z článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, § 11, § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka skonštatoval, že pre prípad neoprávneného zásahu do osobnosti fyzickej osoby právna úprava vymedzuje konkrétne právne prostriedky ochrany. V prípadoch kedy došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere, a kde intenzita tohto zásahu nie je primerane napravitel'ná inými právnymi prostriedkami (napríklad niektorou z foriem morálneho zadosťučinenia), treba považovať za opodstatnené a spravodlivé priznanie zadosťučinenia v peniazoch. Ustanovenia Občianskeho zákonníka predpokladajú priznanie náhrady nemajetkovej ujmy pozostalým za zásah do ich osobnostných práv usmrtením blízkej osoby. K zásahu do osobnostných práv žalobkyne došlo tým, že sa narušila celistvosť rodiny, bolo zasiahnuté do jej súkromného života a rodinného života, následky zásahu sú trvalé a neodstrániteľné s nepriaznivým dôsledkom na jej psychiku. V súlade s § 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka súd uzavrel, že v dôsledku tragickej smrti manžela žalobkyne ide o závažnú ujmu, ktorá postihnutej osobe priznáva právo na peňažnú satisfakciu. Jej primeranú výšku odôvodnil závažnosťou vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosťami, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Vzhľadom na uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy (5 530 000 Sk) zdôraznil, že zmyslom zadosťučinenia nie je zábezpeka, zdroj obživy, či náhrada príjmov; nemôže ísť ani o neprimerané obohatenie. Vychádzajúc zo všetkých zistených navzájom sa ovplyvňujúcich faktorov u žalobkyne a žalovaného (konanie, ktorého nebolo úmyselné), prihliadajúc na princíp spravodlivého usporiadania vzťahov, za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy považoval 200 000 Sk, a preto žalobu vo zvyšnej časti zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 150 O.s.p. Trovy štátu (§ 148 O.s.p.) dal súd k náhrade neúspešnému žalovanému, ktorému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh na začatie konania (§ 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov). Svedkyňa K. z dôvodu účelnosti nepriznal svedočné (náhradu cestovného z Talianska do Košíc).

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 1. októbra 2008 sp. zn. 5 Co 270/2007 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho zamietajúcej časti; odmietol odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým vyhovel žalobe v časti 200 000 Sk a nepriznal svedočné; vyslovil, že žalobkyňa nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že žiaden z uplatnených odvolacích dôvodov nebol daný. Súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil, jeho odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu, a preto podľa § 219 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu

prvého stupňa v jeho zamietavej časti ako vecne správny potvrdil. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. (t.j. že rozhodoval vylúčený sudca), tento odvolací dôvod by bol daný iba vtedy, ak by nadriadený súd podľa § 16 ods. 1 O.s.p. rozhodol o vylúčení sudkyne prvostupňového súdu JUDr. E. z prejednávania a rozhodovania veci a táto by napriek tomu vo veci rozhodla. Spis neobsahuje rozhodnutie nadriadeného súdu o tom, že sudkyňa JUDr. E. je vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci. Vo vyjadrení (č.l. 187) sudkyňa uviedla, že sa necíti byť zaujatá, je bez pomeru k veci, k účastníkom konania, ako aj k ich zástupcom. Zástupca žalobkyne na pojednávaní súdu 30. mája 2007 nevzniesol námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyňi, preto nebolo potrebné pred vyhlásením napadnutého rozsudku „spisový materiál“ odstupovať nadriadenému súdu. Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť; iba samotná okolnosť, že súd nevykonal dôkazy navrhnuté účastníkmi, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí označiť nevykonaný dôkaz a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré ním mali byť potvrdené. Súdom prvého stupňa vykonané dôkazy boli dostatočným podkladom na úplne zistenie skutkového stavu, čo je zrejme z obsahu spisu, preto iba samotná okolnosť, že nedošlo k výsluchu svedkov (dieťaťa žalobkyne a predsedníčky žalovaného družstva) nemôže byť spôsobilým odvolacím dôvodom, ani diskrimináciou. Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O.s.p. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z vyjadrení účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, či vierohodnosti. Súd prvého stupňa vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula alebo vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov a nebol zistený ani logický rozpor v hodnotení dôkazov. Podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. odvolací súd odmietol odvolanie žalobkyne smerujúce proti rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyňi nemajetkovú ujmu

200 000 Sk ako aj vo výroku o nepriznaní svedočného, pretože nimi odvolateľka nebola dotknutá na svojich právach.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnila poukazom na § 237 písm. f/ O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu. Podľa názoru dovolateľky „odvolací súd v Košiciach nebol tým súdom, ktorý vo veci konečne rozhodol“; vo veci skôr rozhodoval iný senát. Nesúhlasila s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí odvolacieho súdu, pretože tieto nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a nezodpovedajú iným (obdobným) právoplatne skončeným veciam. Priznanú náhradu nemajetkovej ujmy považovala za nedôstojnú a nespravodlivú. Ďalej súdom vytkla, že nevykonali ňou navrhované dôkazy. Vyjadrila nespokojnosť s vyriešením námietky zaujatosti, ktorú vzniesla voči konajúcej sudkyňi JUDr. E.. Konanie odvolacieho súdu považovala za „príliš zdĺhavé“.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu. Keďže konanie o každom mimoriadnom opravnom prostriedku má vždy znak výnimočnosti, rámec možného prieskumu obmedzuje zákon len na taxatívne ustanovené dôvody prípustnosti konania o mimoriadnom opravnom prostriedku.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku

svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Prípustnosť dovolania žalobkyne v danom prípade nemožno vyvodiť z vyššie uvedených ustanovení, lebo napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a v napadnutom potvrdzujúcom rozsudku odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p.

So zreteľom na to by dovolanie žalobkyne mohlo byť procesne prípustné, len ak by napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní postihnutom závažnou procesnou vadou v zmysle § 237 O.s.p. O vadu takejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie vylúčené.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom a tiež, či vo veci nerozhodoval vylúčený sudca.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237

písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (viď napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom - § 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaní na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. Dovolací súd v danom prípade z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalobkyni realizáciu jej procesných práv.

Dovolateľka súdom nižších stupňov vytká, že nevykonali všetky ňou navrhnuté dôkazy (výsluch svedkov) a že vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili. Pokiaľ ide o námietku nevykonania všetkých navrhovaných dôkazov, je súdna prax jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000). Treba zdôrazniť, že k procesným právam účastníka nepatrí, ako sa dovolateľka mylne domnieva, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 211 ods. 3 O.s.p.). Ak súd rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. V danom prípade súd prvého stupňa nevykonanie dôkazov výsluchov svedkov v odôvodnení rozsudku riadne zdôvodnil a vysvetlil (str. 6 odsek 3 rozsudku). K uvedenej námietke žalobkyne treba dodať, že súd neodníma účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov; jeho rozhodnutie môže byť síce z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale to ešte samo osebe nevedie k zmätočnosti rozhodnutia a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Pokiaľ dovolateľka namieta, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení, ide po stránke obsahovej o námietku, že v konaní došlo k tzv. inej (než v § 237 O.s.p. vymenovanej) procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; takáto dovolateľkou tvrdená vada (i keby

k nej v konaní došlo) by bola síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), sama osebe by ale nezakladala prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

K argumentácii, že konanie na súdoch nižších stupňov prebieha veľmi dlho, dovolací súd uvádza, že v zmysle § 6 O.s.p. súd postupuje v konaní v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná. Tomu korešpondujúce procesné právo účastníka môže byť v určitom prípade negatívne dotknuté nečinnosťou súdu, ktorej dôsledkom sú prietahy v konaní. Právnym prostriedkom ochrany v prípade ich vzniku je právo účastníka obracať sa so sťažnosťou na orgány súdnej správy a právo podať sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky. I keď neodôvodnená nečinnosť súdu môže komplikovať účastníkom výkon ich procesných práv, nápravu možno dosiahnuť iba vyššie uvedenými prostriedkami ochrany. Pri úvahe, či prostriedkom ochrany účastníka v tomto prípade môže byť aj dovolanie, treba vziať na zreteľ, že zrušenie rozhodnutia súdu nižšieho stupňa dovolacím súdom nesmie byť nikdy samoučelné a musí byť vždy spojené s možnosťou nápravy pochybenia, ktoré bolo dôvodom zrušenia. Pokiaľ sa prietahy v konaní považovali za procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., zrušením napadnutého rozhodnutia by sa nemohla dosiahnuť ochrana (náprava) procesných práv účastníka dotknutých prietahmi. Z vyššie uvedených dôvodov prietahy v súdnom konaní nie sú judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za dôvod, ktorý by bez ďalšieho zakladal procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 4/2005).

K námietke dovolateľky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002

uverejnené v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 1/2003). Právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastavaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením vecí súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby tvrdenia dovolateľky o nesprávnom právnom posúdení vecí boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť (že „rozsudok odvolacieho nie je právny, logický .... nekorešponduje s inými rozhodnutiami súdov ...“) by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie žalobkyne nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia vecí odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Z rovnakého dôvodu dovolací súd nemal právnu možnosť zaoberať sa dovolateľkou namietanou inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Dovolateľka v dovolaní vyslovila aj nespokojnosť s vyriešením jej námietky zaujatosti voči sudkyňi prvostupňového súdu, čím vyslovila pochybnosť, či vo veci na súde prvého stupňa nerozhodoval vylúčený sudca.

Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by žalobkyňa námietku zaujatosti riadne odôvodnila v zmysle § 15a ods. 3 O.s.p., t.j. uviedla dôvod, pre ktorý má byť sudkyňa vylúčená a kedy sa o dôvode vylúčenia dozvedela, t.j. aby uviedla konkrétne okolnosti, ktorými by odôvodňovala pochybnosti o nezaujatosti konajúcej sudkyne pre jej pomer k veci, k účastníkom konania, alebo ich zástupcom. Za tohto stavu súd prvého stupňa nemal povinnosť predložiť vec nariadenému súdu; takúto povinnosť by súd nemal ani vtedy (§ 14 ods. 3 O.s.p.), ak by obsahom námietky boli okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci (napríklad námietka o spôsobe vedenia pojednávania,

o vykonaní dôkazu, o zamietnutí návrhu na vykonávanie dôkazu a pod.). Dovolateľka ani v podanom dovolaní neoznačila okolnosti, ktoré by vzbudzovali pochybnosti o zaujatosti konajúcej sudkyne JUDr. E. v zmysle § 14 ods. 1 O.s.p.; tieto nevyplývajú ani z obsahu spisu, preto sudy správne postupovali, ak na túto námietku neprihliadali (§ 15a ods. 3 O.s.p.).

K námietke dovolateľky „že odvolací súd v Košiciach nebol tým súdom, ktorý vo veci konečne rozhodol“ dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že o nesprávne obsadenie súdu, a teda o vadu konania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p., ide vtedy, ak vo veci rozhoduje senát v inom než zákonom zložení. Dovolateľka nenamieta, že odvolací súd rozhodoval v nesprávnom zložení, jej výhrada smeruje k tomu, že v roku 2004 rozhodoval iný senát odvolacieho súdu ako tomu bolo v roku 2008 (i keď zmena v osobe predsedu senátu nenastala). V zmysle § 50 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, rozvrhom práce sa rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok. V zmysle § 50 ods. 2, písm. b/, c/, d/ citovaného zákona, rozvrh práce obsahuje zloženie senátov s uvedením predsedu senátu a ďalších sudcov; určenie spôsobu zastupovania senátov, sudcov, samosudcov, predsedov senátov a súdnych úradníkov tak, aby bolo možné zabezpečiť v súlade s osobitnými zákonmi konanie a rozhodovanie v prejednávanej veci v prípade vylúčenia sudcu alebo súdneho úradníka a v prípade náhlej prekážky brániacej sudcovi alebo súdnemu úradníkovi vykonať jednotlivé úkony a spôsob a podmienky vykonania zmien v rozvrhu práce v prípade dlhodobej neprítomnosti sudcu a ak sa zmení personálne obsadenie súdu. Zákonná úprava prirodzene predpokladá, že v záujme zabezpečia riadneho chodu súdnictva rozvrh práce odvolacieho súdu podlieha zmenám v personálnom zložení senátov, a to v závislosti od aktuálnych potrieb. Podstatným nie je, aby o odvolaní účastníka konania rozhodoval vždy senát v rovnakom obsadení, ale taký senát, ktorý je určený aktuálnym rozvrhom práce na prejednanie príslušnej súdnej agendy na to určeným spôsobom pridelovania vecí. Pokiaľ sa dovolateľka domáhala, aby o jej odvolaní v roku 2008 rozhodoval z personálneho hľadiska identický senát odvolacieho súdu ako tomu bolo v roku 2004, nemôže v takom prípade ísť o vadu konania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p., pretože sa zjavne nejedná o prípad, že vo veci rozhodoval senát v inom než zákonom zložení.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalobkyne podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné (§ 238 a nasl. O.s.p.), so zreteľom na to, že neboli zistené ani

vady konania v zmysle § 237 O.s.p. jej mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní bola žalobkyňa neúspešná, a preto právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovanému (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd žalovanému nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 7. decembra 2009

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková